

forhandle om dem, der kræve udførlige Forhandlinger i et Fællesudvalg og atter tilbage til Fællesudvalg. Jeg har tilladt mig atter og atter at foreslaa dette; men man har heller ikke villet gaa ind derpaa. Og dernæst med Hensyn til den direkte Skat, der nu skulde give Dækning. Ifjor sagde man, at man vilde have direkte Skat, men flere netop af de levende Mænd paa den anden Side sagde: Vi vilde ikke have Indkomstskat, men Formueskat (En Stemme: Det er en Feiltagelse). Nei, det er ikke en Feiltagelse; det ærede Medlem kan læse det i Rigsdagstidenden. Det er sagt af det ærede Medlem for Kolbing (Berg), det er sagt blandt Andet af ham, og jeg veed ikke, hvem jeg skulde nævne mer i Diebliffet som levende Medlem paa den anden Side, — som ifjor tog levende Del i denne Sags Forhandling, og det er sagt af andre Medlemmer, og det vil findes i Betænkningerne ifjor antydet, at det netop er en Formueskat, man skal have. Da jeg nu interesserer mig meget for disse Sagers Fremme, saa, skjøndt jeg meget godt vidste, hvad jeg udsatte mig for — i alt Fald var det mig ikke ganske uventet, uagtet jeg fra den mere venstrelige Side ikke havde ventet mig en saadan Behandling, som jeg fik, og heller ikke fra den anden Side havde ventet en saadan Modtagelse, som mit Forslag blev Gjenstand for, eller en saadan Modstand, saa meget mere som Enkelte endog havde opfordret mig dertil, og det var en Sag, der saa ofte havde fundet Tilslutning (S. Jørgensen: Det kan komme endnu), ja Lat skal De have! efterat det først havde cirkuleret i Toldudvalget, og efterat man der havde henvendt sig til Formanden om Sagens hurtige Fremme, om Fremgangsmaaden, der ikke kan forklares paa anden Maade, end jeg har forklaret den, og hvad jeg ogsaa har haat Leilighed til tidligere at sige derom, under en anden Sags Behandling — hvilke Forklaringer der nu end søges givet af nogle af de Herrer — jeg kunde fristes til at anføre et fransk Ord som siger, hvem der undskylder sig, anklager sig, i alt Fald kunde deres Tiltræden ikke opsattes paa anden Maade, — hvorledes modtog man da dette Forslag? Ikke med et eneste Ord om Realiteten, i alt Fald kun om den Mand, hvis Reise til Færøerne der var Tale om. Man har i sin Almindelighed bebrejdet mig, at jeg der ikke havde stillet meget udførlige Forslag, men kun Hovedtrækkene. Jeg havde imidlertid opstillet alle de Bestemmelser, som jeg ansaa det nødvendigt at optage i en Lov, og jeg støttede mig i saa Henseende til en Praxis, om ikke her hos os, saa dog i Lande, som jeg tror have Noget at sige. Men man indlod sig slet ikke paa nogen Forhandling om Lovforslaget, thi det kan ikke kaldes en Behandling, at man sender Lovforslaget til 2den Behandling, for at det kan gaa over i det andet Thing og blive forskaffet der. Man negtede, at Toldudvalget af sig selv kunde tage denne Sag for, man mente, at

man vilde overtræde det Hverv, man havde faaet, ved selv at stille Lovforslaget; derfor stillede jeg det ad den sædvanlige legale Bei, men ikke engang de Medlemmer af Toldudvalget, som i Udvalget havde støttet mig, talte for det, ja, de stemte ikke engang for Lovforslagets Henviisning til Udvalget. Man har sagt, det var et Forslag . . .

Formanden: Det ærede Medlem vedbliver for længe at gaa bort fra den foreliggende Sag. Jeg skal minde det ærede Medlem om, at det Lovforslag, han omtalte, at han havde indbragt, endnu ikke har været til 2den Behandling, og at det, naar dets Tour kommer, vil komme til 2den Behandling her i Salen.

Frederiksen: Det, som det er mig om at gjøre her, er at vise, hvorledes de Herrers Tilbøielighed er til i Virkeligheden at fremme den Sag, hvorom der her er Spørgsmaal. Det, hvorpaa den foreliggende Sag staar, er aabenbart Forbindelsen med den direkte Skat. Det, det gjælder om, er, at faae Penge til Dækning, og jeg kan ikke tale om Midlerne til at skaffe denne Dækning, uden at komme ind paa de forskjellige Maader, hvorpaa det kan ske, enten ved en Indkomstskat eller ved en Formueskat. Her foreligger nu Forslag om en Indkomstskat, og jeg kan ikke motivere min Stilling til dette Forslag, uden at komne ind paa det Forslag om en Formueskat, som jeg har indbragt. Jeg maa derfor endnu tilføje en eneste Sætning, og det skal være den, at, naar man har sagt, at der ikke er mindste Spor af Haab om, at Landstinget vil behandle en saadan Sag, en Sag, der er indbragt af et enkelt Medlem, saa skal jeg ganske vist indrømme, at efter den Maade, hvorpaa de Herrer toge denne Sag, er der ikke mindste Haab om, at man ad den Bei skulde kunne opnaa Dækning for Afgangen i de indirekte Skatter. Men anderledes ved en anden Behandling. Dette med Hensyn til Formueskatten. Efterat jeg havde forsøgt dette, som tidligere var Betingelsen for mig for at kunne være med til andre Forsøg, tør jeg sige, at vi andre Medlemmer af Udvalget — og det vil jo ogsaa tilstrækkelig fremgaa af det Forslag, vi have stillet her — paa enhver Maade have gjort Bort for at tilveiebringe det nødvendige Supplement, og for at Sagen kunde indtræde i en mere praktisk Stilling. De ærede Herrer af Flertallet stille i Udsigt en Indkomstskat; vi derimod have stillet et bestemt positivt Forslag, og vi — i det Mindste flere af os — have tilbudt at ville omændre det og omændre det navnlig i den Retning, at Stigning i Toldindtagterne skulde medføre, at der krævedes Mindre i Indkomstskat. Der har imidlertid ikke været Spor af Smødekommen til at gaa ind paa et saadant Forslag. Vi have altsaa som sagt — hvor meget end flere af os kunne være imod Reglerne i Loven af 2den Juli 1870 — troet at